

אגדת חיות בית

מתוך "ספר הפיות החום"
ערך א. לאנג
לפלנד

במסיבה. הוא התעורר מוקדם ויצא לדרך במצב
רוח מרומם. אחרי שהלך זמן מה פגש בנער
שהלך בדרך, שרק בעלצות ודפק במקלו בראשי
העשבים.
"לאן אתה הולך?" שאל הנער והביט בהתפלאות

על הדוב. הוא הכיר אותו היטב ועוד אף פעם לא
ראה אותו מגונדר כל כך.
"הו, אני הולך רק למסיבת החתונה של הטוחן"
אמר הדוב "מובן שהייתי מעדיף להישאר בבית,
אבל הטוחן הזמין אותי בחגיגות כזו שלא יכולתי
לסרב."
"אך, לא! אל תלך לשם!" קרא הנער "אם תלך לא
תוכל כבר לחזור! הפרווה שלך היא היפה ביותר

לפני שנים רבות כל החיות חיו חופשיות ביער
ובגבעות ובשדות.
ופעם טוחן עשיר אחד שעמד להתחתן הזמין
למסיבת החתונה לא רק את כל חבריו בני-אדם,
אלא גם את כל החיות שחיו בסביבה.
ראשי הדובים, הזאבים, השועלים, הסוסים,
הפרות, העזים, הכבשים והאיילים, כולם קיבלו
הזמנות, ומאחר שלא היו רגילים לחתונות כולם
היו מרוצים מאוד ושלחו אישורים בשפה נימוסית
ביותר, שבוודאי יגיעו למסיבה.
הראשון שיצא בבוקר ביום החתונה היה הדוב,
שתמיד אהב לדייק וחוץ מזה הייתה לו דרך
ארוכה לטחנה. וגם פרוותו, העבה והקשה דרשה
סריקה וברישה יסודית, כדי שתראה יפה

ולהופיע שם." "אל תלך!" קרא שוב הנער "העור שלך כה עבה וחם והחורף מתקרר. הם עוד יהרגו אתך ויפשטו את עורך."

הזאב הופתע ונבהל:
"אתה באמת חושב שכך הם עלולים לעשות?"
"כן, אני די בטוח בכך" ענה הנער "אבל זו בעיה שלך, לא שלי. אז שלום!" והמשיך ללכת.
הזאב עמד עוד כמה דקות כי רעד כולו מפחד ואז בשקט חזר למאורה שלו.
והנער פגש בינתיים שועל, שהפרוה הכסופה שלו הבריקה בשמש.

שבעולם. היא בדיוק כזו כפי שכל אחד היה רוצה, והם בוודאי יהרגו אתך ויפשטו את עורך." "לא חשבתי כך" אמר הדוב שפניו החווירו מפחד (למרות שלא ניתן היה לראות זאת). "האם אתה בטוח שיהיו זדונים כל כך. או אולי אתה רק מקנא, כי אתך לא הזמינו?"

"שטויות!" קרא הנער "תעשה כרצונך. זה עורך ולא שלי ולא אכפת לי מה יקרה לו!" והוא המשיך ללכת הלאה.

הדוב חכה עד שהנער יעלם מעיניו ואחר כך הלך לאט חזרה הביתה. הוא ידע שעצתו של הנער באה מהלב, ורק היה גאה מדי כדי להודות בכך. הנער עזב את השדות וניכנס ליער, ושם קפץ מעל שיחים וצעד בתוך פלגי המים, אך לא עבר דרך רבה עד שפגש בזאב.

הוא הכיר את הזאב די טוב ולכן שאל:
"בוקר טוב. לאן אתה הולך?"
"הו, רק למסיבת החתונה של הטוחן" ענה הזאב כפי שהדוב ענה קודם "זה נראה לי ממש טפשי, כל החתונות האלה, אבל צריך להיות מנומס

"אתה נראה היום יפה מאוד!" אמר ועצר כדי להביט טוב יותר על השועל "האם גם אתה הולך למסיבה אצל הטוחן?"
"כן" ענה השועל "זו דרך ארוכה אבל אתה הרי יודע כמה משעממים ואטומים הם ידידיו של הטוחן. זו תזדמנות טובה לשעשע אותם קצת."
"חיה מסכנה" ריחם עליו הנער "שמע בעצתי

ותישאר בבית. אם רק תיכנס לשער הטוחן הכלבים יקרעו אתך לחתיכות."
"אכן, שמעתי שקרו כבר מקרים כאלה" אמר השועל בכובד ראש, ובלי להוסיף דבר הלך חזרה מאין שבא.
רק זנבו הארוך נעלם בין השיחים כשנשמע רעש של ענפים שבורים ועל השביל הופיע סוס, בעל

עור מבריק כמו קטיפה.
"בוקר טוב" הוא קרא לנער כשעבר לידו "אין לי זמן לשוחח אתך עכשיו. הבטחתי לטוחן שאבוא למסיבת החתונה שלו והם לא יתחילו עד שלא אגיע אליהם."
"עצור! עצור!" קרא הנער ומשהו בקולו גרם לסוס לעצור לרגע.
"מה קרה?" שאל.
"אינך יודע מה אתה עושה" אמר הנער "אם תגיע לשם לא תוכל יותר לדהור חופשי דרך החורשה הזו. אתה חזק מאנשים רבים אבל הם יתפסו אתך וישימו עליך רתמות. יכריחו אתך לעבוד עבורם ולשרת אותם כל החייך."
הסוס הרים את ראשו והתחיל לצחוק.
"כן, אני חזק מאנשים רבים" ענה "וכל החבלים ורתמות לא יחזיקו אותי. ינסו נא לקשור אותי כמה שרק ירצו, תמיד אוכל להשתחרר ולחזור לחורשה לחופשי."
הוא הניף את זנבו בגאווה ודהר מהר יותר מאשר קודם.

אך כשהגיע לשער של הטחנה קרה בדיוק מה שאמר לו הנער. הוא הביט על האורחים והתגאה כמה הוא יפה יותר וחזק יותר מכל הבאים, ופתאום חבל עטף את צווארו, הוא הופל על הארץ ורסן הוכנס לפיו בכוח. ולמרות המאבק הוא הוכנס

לאורווה, נשאר שם ללא אוכל במשך ימים אחדים עד שרצונו לחופש נשבר והעור שלו אבד את הברק. אחר כך הוא נרתם למחרשה והיה לו זמן מספיק כדי לחשוב על כל מה שהפסיד, כי לא שמע בעצתו של הנער. בינתיים הנער המשיך ללכת ביער, אכל כמה

גרגירי יער פה ושם או קטף דובדבני בר מעץ, עד שהגיע לקרחת יער במרכז. שם עברה פרה, לבנה כמו חלב, עם זר פרחים על צווארה. "בוקר טוב" אמרה כשהגיעה למקום בו נעמד הנער.

"בוקר טוב" ענה הנער "לאן את הולכת מקושטת כה יפה?"

"לחתונה אצל הטוחן. אני חוששת שכבר מאוחר, כי לקח לי הרבה זמן להכין את הזר. אינני יכולה לשוחח אתך עכשיו."

"אל תלכי" אמר לה הנער בחומרה "כשרק יטעמו מהחלב שלך כבר לא יתנו לך ללכת ותצטרכי לשרת אותם במשך כל ימי חיך."

"שטויות, מה אתה יודע בכלל?" ענתה הפרה, שתמיד חשבה כי היא חכמה יותר מהאנשים "הרי אני יכולה לרוץ יותר מהר מכל אחד מהם! בשום אופן לא יוכלו לעצור אותי נגד רצוני!" והיא הלכה משם בלי להגיד אפילו "שלום".

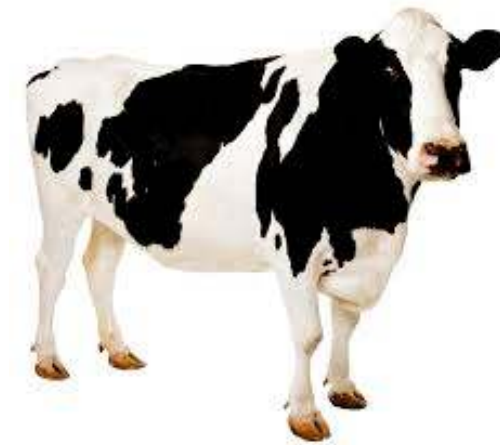
אך קרה בדיוק כפי שניבא הנער. האורחים שמעו על החלב הנהדר שלה, שכנעו אותה לתת להם

אינך יודע שיקשרו אתך ויחזיקו אתך שם?"
"לכן אני בטוח לגמרי" ענה האייל "אני כה חזק
שאף אחד לא יוכל לקשור אותי, ומהיר כל כך
ששום חץ לא ישיג אותי. אז שלום בינתיים
ונתראה בקרוב."

אך אף אחת מבעלי החיים שבאו לחתונה אצל
הטוחן לא חזר חופשי ליער ולערבה. ומכיוון שהיו
בטוחים בעצמם ויהירים ולא שמעו לעצה נבונה,
הם וצאצאיהם משרתים את האדם עד היום.

לטעום, ובכך נחרץ גורלה. כמו קודם הסוס, גם
היא נכלאה ברפת, נתנו לה לצאת רק בבוקר, עם
חבל ארוך לצווארה, קשורה לעמוד במרעה.
כך קרה גם לכבש ולעז.
הנער, שקטף דובדבני בר ראה גם את האייל

שהלך כמו תמיד עם ראש מורם.
"לאן פניך?" שאל הנער שבינתיים נעשה רעב
והתחיל לחשוב כבר על ארוחה של ממש.
אני מוזמן אל הטוחן והוא ביקש שלא אאכזב
אותו. "סיפר האייל.
"טיפש שכמותך" קרא הנער "איפה השכל שלך?
אתה הרי מהיר וחזק יותר מכל חיה או ציפור.